

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. június 15-én, Gyülekezetünk Hálaadó Napján.

97. Zsoltár 11-12. verse: „Fényözön árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. Örüljete, ti, igazak, az Úrnak, magasztaljátok szent nevét!”.

Kedves Testvéreim!

Nem akarom a hálaadó nap alaphangulatát elrontani, de egy alap megállapítással mégis kezdenem kell. Lehet, hogy nem jól látom, de mégis azt érzékelem, hogy elfogyni látszik az öröm. Sokkal inkább feszültséggel, rosszkedvvel, panaszkodással találkozom. Ha az utakon megyek, akkor azon kell gondolkodni, hogy miként ne tegyek még a legapróbb formában se keresztbe a mögöttem, vagy mellettem haladónak, mert ki tudja milyen ember ül abban az autóban. Ha valamerre járok, akkor úgy kell tenni mindent, mintha éppen törekeny tojasokat fognék a kezemben, mert nem tudhatom, hogy éppen mi van mások lelkében. Ki kell mondani, hogy olyan sok belső vívódásunk van, olyan sok küzdelmünk van, hogy nem marad hely az örömnek. Olyan ez, mint amikor feltöltünk egy üveget vízzel, nem marad benne hely a levegőnek. Ha az örömtartályunkat mással töltjük fel, akkor nem marad helye az örömnek.

Ez a zsoltárrészlet mégis többszörösen beszél az örömről. A mai napon pedig, amikor sok minden örömről ad okot, akkor vegyük is komolyan a zsoltárt! Örülhetünk a gyülekezet közösségének, hogy együtt vagyunk a templomba és kistemplomba járok. Örülünk annak, hogy közöttünk szolgálnak azok, akik a gyerekeket viszik Krisztus közelébe. Örülünk a kórus szolgálatának, a dicsőítő zenekar Istent dicsőítő zenéjének, az orgona hangjának, aki kíséri az énekünket, örülünk az elmúlt egy évben kapott mindenféle ajándéknak, amiről majd a beszámolót halljuk, örülünk annak, hogy Isten megújítja a gyülekezetünket, és új utakra vezet minket. Erről az újról szól majd a Tanúim Lesztek programon résztvevők beszámolója, és a gyülekezeti élet változásáról szóló ismertetés. Ez pedig most nem programismertetés volt, hogy tudjuk azt, pontosan mi vár ránk ezen a vasárnapon, hanem annak a felsorolása, hogy minek örülhetünk. Nagyon röviden azt is mondhatom, hogy mindaz, ami a gyülekezet életében van és épít, erősít, vigasztal, bátorít, annak örülhetünk!

A kérdés elsőként tehát az, amit ez a zsoltár felvet nekünk, hogy vajon mi, Krisztus követő emberek hogyan éljük az életünket? Mennyire hatja át a szívünket az öröm, a hála, Isten magasztalása? Ez a zsoltár azt mutatja meg, hogy mire fókuszál az olyan ember és az olyan gyülekezet, amelyekben öröm van.

Elsőként a fényre fókuszál. „Fényözön árad”. Amikor egy sötét helyiségből kilépünk a napsütésbe, akkor szinte elvakít minket a fény. Fényözön árad. Ha felhős időben a felhők között átárad a napsugár, akkor az is bevilágítja azt a részt, ahol a felhők felszakadoztak. Oda is árad a fény.

Ez a fény pedig itt nem a vizsgálati fény. Nem azt nézi, hogy mi nincsen rendben az életünkben. Nem félelmet keltő fény, ami a szemünkbe világít és nem látunk tisztán. Ez a fény utat mutat, segít. Ez a fény azt a jóleső érzést adja, mint amikor a napsütés jólesően melegít. A lelkünkben elűzi a sötétet, a szomorúságot, a fájdalmat, a gyászt. Elűzi a hidegséget, azt az érzést, hogy a lelkünk vacog.

Biztosan sokan ismerik „A didergő király” meséjét Móra Ferencről. Egy olyan emberről szól, akinek látszólag meg van mindene, hiszen nagy a vagyona, szép a palotája, gyönyörű a kertje, de mégis fázik, vacog folyamatosan. Odaérkeznek a bölcsek, és adnak sok tanácsot, de a király nem melegedett fel. Jött az udvari bolond, ő is sok mindent megpróbált, de nem sikerült a vacogást, fázást elűznie. Befűtötték a kandallót, minden fát a kertből, erdőkből, házakból odavittek, de nem melegedett fel a király teste. A legvégén aztán megjelent egy kislány, aki elkezdett beszélgetni a királlyal. Amikor pedig a beszélgetéstől felmelegedett a király lelke, akkor elmúlt a fázás és a vacogás. Kinyitotta palotáját a szegények előtt, akiket gyorsan meg is vendégtelt.

Fényözön árad és öröm. Amikor Isten világossága megjelenik, akkor az életünk megváltozik. Teljesen. Visszavonhatatlanul. Jézus azt mondta, hogy „én vagyok a világ világossága, aki engem követ nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága” (János evangéliuma 8. rész 12. verse). Akire Krisztus fénye árad, annak a lelke nem didereg, nem vacog, hanem feloldódik és örömről talál.

Mit is jelent az ez örömről találás? A zsoltárban így hallottuk: „Örüljete, ti, igazak, az Úrnak, magasztaljátok szent nevét!” Krisztus világossága mutat rá arra, hogy örülünk az Úrnak! Nem a körülményeknek, nem az eseményeknek, még akkor sem, hogyha az önmagában örömet jelent. Öröm ez a mai ünnepnap is, öröm minden szép családi esemény is, de minden jó dolog mögött ott van a mi Istenünk. Nem annak örülünk, ami

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. június 15-én, Gyülekezetünk Hálaadó Napján.

a szemünk előtt van, hanem annak, aki minden mögött ott áll. Mondhatom így is, hogy nem azt látjuk, ami a fontos, hanem azt, ami a lényeges. Ez az öröm.

Tudom, hogy a példa nem tökéletes, de ahhoz, hogy érzékeljük miről van szó, szükségünk van egy képre. Biztosan mindenki látott már bábelőadást. Főleg gyerekeknek szoktak ilyen formában előadni meséket. Amikor az előadás tart, akkor látjuk a bábokat, de nem látjuk azt, aki mozgatja. Hallunk egy hangot, de nem látjuk a hang forrását. Látjuk azt, ami fontos, hiszen tudjuk követni a mesét, de nem látjuk azt, ami lényeges, aki mozgatja a háttérből, láthatatlanul a bábót.

Örülünk az Úrnak! Mondhatom úgy is, hogy Isten mozdulatai benne vannak ebben a világban. Amikor járjuk a természetet, és felfedezzük annak minden szépségét. Amikor nézzük a csillagos eget, és végiggondoljuk, hogy milyen aprók vagyunk ehhez képest, de a mi Istenünk mégis számontart benne minket, sőt még a hajunk szálait is számontartja. Ez az öröm, amikor felfedezzük az Ő keze nyomát. Örülünk az Úrnak akkor is, amikor felfedezzük a keze nyomát gyülekezetünk életében. Sőt, akkor is örülünk, amikor a személyes életünkben vesszük észre Isten munkájának a jeleit.

A zsoltár itt is egy kérdést vet fel nekünk. Látjuk ezeket a jeleket? Észrevesszük életünk minden pozitívumát? Látjuk akkor is, hogyha néha látszólag nem mozdul semmi, vagy úgy néz ki, hogy éppen néma minden, akkor hisszük, hogy ott van a háttérben, akár az előkészületekben, a gondoskodásban a mi Urunk? Látjuk akkor is, hogyha szomorúan magunk elé nézünk, és nem vesszük észre senki és semmi mást, hogy mellettünk van a mi Urunk? Látjuk Őt akkor is, amikor a mélységben elképzelhetetlen, hogy valaha is kijussunk onnan?

Szeretett Testvéreim! Legyen valósággá a mi életünkben mindaz, amit itt a zsoltár megfogalmaz: „Fényözön árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. Örüljete, ti, igazak, az Úrnak, magasztaljátok szent nevét!” Itt van Krisztus világossága! Örüljünk mindannyian!

Ámen!